

különszám
Júlia

Világszerte Nr. 1

Miranda Lee

Ellenállhatatlan kísértés

Shirley Jump

Az ítélet: életfogytiglan

Kim Lawrence

Gyógyulás

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátadó vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© *Miranda Lee, 2017 – Vinton Kiadó Kft., 2020*
Eredeti címe: *The Tycoon's Outrageous Proposal*
(Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)
• *Magyarra fordította: Czárán Judit*

© *Harlequin Books S.A., 2016 – Vinton Kiadó Kft., 2020*
Eredeti címe: *Maverick vs. Maverick* (Harlequin, Special Edition)
• *Magyarra fordította: Kiss Klára*

© *Kim Lawrence, 2018 – Vinton Kiadó Kft., 2020*
Eredeti címe: *The Greek's Ultimate Conquest*
(Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)
• *Magyarra fordította: Kiss Klára*

Nyomtatásban megjelent: a JÚLIA KÜLÖNSZÁM 100. számában, 2020
Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-087-4

• *Kép: Shutterstock*

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2020

- *A kiadó és a szerkesztőség címe: 1118 Budapest, Szüret u. 15.*
- *Felelős kiadó: dr. Bayer József*
- *Főszerkesztő: Vaskó Beatrix*
- *Telefon: +36-1-781-4351; e-mail-cím: info@vintonkiado.hu*

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:
www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Miranda Lee

Ellenállhatatlan kísértés

ELŐHANG

Cleo nem könnyezett, mikor letette a virágot a férje sírjára. Egyszerűen nem volt már több könnye. Már délelőtt kisírta magát a főnöke vállán, mikor eszébe jutott, hogy elfelejtette Martin halálának az évfordulóját. Miután elmondta Scottnak, hogy ezen a napon mindig az anyósával szokott kimenni a temetőbe, a férfi megsajnálta, és a nap hátralévő részére felmentette a munkavégzés alól. És most itt állt száraz szemmel, miközben Doreennak patakokban folytak a könnyei.

Lehet, hogy mostanra sikerült feldolgoznia a férje halálát? Az első időkben meg a végén szerette Martint, de az igazság az, hogy közben voltak időszakok, amikor egyáltalán nem szerette. Hiszen nem könnyű szeretni egy férfit, aki a felesége minden lépését kontrollálni kívánja: elő akarja írni neki, mennyit dolgozzon, hogyan öltözködjön, kikkel barátkozzon, és milyen társadalmi kapcsolatokat ápoljon. Martin már a házasságkötésük másnapján magához ragadta a gyeplőt, és többé nem is engedte el. Közös életük során mindig mindenről ő döntött.

Ez persze az ő hibája is, mivel eleinte még tetszett neki a dolog, „olyan férfias”, gondolta kezdetben. Martin határozottsága jól ellensúlyozta az ő önbizalomhiányát és a személyisége éretlenségét. Még csak húszéves volt, amikor eljegyezték egymást, és huszonegy éves korában már össze is házasodtak. Szinte még gyerek volt...

De egyszer minden gyerek felnő, és egy idő után Cleo kezdte pórázon vezetett kiskutyának érezni magát a férfi mellett, aki ráadásul gyereket sem volt hajlandó vállalni, amíg az utolsó fillérig vissza nem fizetik az adósságukat. Úgy vélte ugyanis, hogy utána már elég lesz, ha csak ő keres pénzt, a felesége meg csak maradjon szépen otthon a gyerekekkel, és vezesse a háztartást.

Ám éppen azon a napon, amikor megszületett benne a döntés, hogy elhagyja Martint, a férfi megkapta a diagnózist, hogy melanómája van, ami a ráknak az egyik legagresszívabb, gyógyíthatatlan fajtája. Martin két évig küzdött a betegséggel, és ezalatt Cleo újra megszerette a férjét. Ugyanis akkor már ő is szégyellte, ahogy viselkedett vele, és azzal próbálta mentegetni a viselkedését, hogy a szülei is ilyen házasságban éltek, előtte más férfiminta nem volt, csak az apjáé. A rákkal folytatott hiábavaló harcában Martin megtanult a feleségére támaszkodni, és ő meg is tett érte mindent, amit tudott. Nemcsak a hatalmi viszonyok változtak meg a házasságukban, de Cleo azt is megtapasztalhatta, hogy sok mindent el tud intézni egyedül is, ami nagymértékben növelte az önbizalmát. Martin halála után azonban mély gödörbe zuhant, amelyből végül az húzta ki, hogy Scott McAllister megtette őt a személyi asszisztensének. Mióta tizenhárom éves korában autóbalesetben meghaltak a szülei, amúgy is hajlamos volt a depresszióra. Az apai nagyszülei vették magukhoz, akik próbáltak meleg otthont biztosítani neki, de ők sajnos már a koruknál fogva sem tudtak mindent megadni, amire egy kamasz lánynak szüksége lett volna.

Amikor Cleo mindezt átgondolta, megint könnyek szöktek a szemébe, amit Doreen rögtön észre is vett.

– Mi a baj, drágám? – karolt bele az asszony. – Martin szenvedései már három éve véget értek, ne rágódj mindig a múlton! Fiatal vagy még, nézz inkább előre. Járj szórakozni, ismerkedj új emberekkel... Biztos a munkád során is találkozol vonzó férfiakkal.

– Azok a férfiak, akikkel találkozom, egyáltalán nem vonzóak, viszont feleségük van. De amúgy sincs kedvem randizni senkivel.

– Miért nincs?

Cleo úgy érezte, aligha tudná az anyósának elmagyarázni, hogy a férje minden érdeklődést kiölt belőle a másik nem és a szex iránt. Kezdetben még élvezte az együttléteiket Martinnal, de a házasságkötésük után, mikor a férfi kezdte előírni neki, mit és hogyan szabad csinálnia, a libidója zuhanórepülésbe kezdett. Martin azt is a hibájául rótt fel, ha nem tudott elérni a csúcspontra. Tehát inkább megjárta az orgazmust, hogy nyugalma legyen. A kemoterápia azonban Martin szexuális étvágyára is rossz hatással volt, úgyhogy egy idő után nem akart már szeretkezni vele,

ő pedig ennek a zavaró tényezőnek a kiiktatása után megint igazi vonzalmat érzett a férje iránt. Az utolsó óráiban végig ott ült mellette, fogta a kezét, biztosította róla, hogy nagyon szereti – és ezt komolyan is gondolta.

De a károkozás addigra már megtörtént: Cleo minden érdeklődését elvesztette a férfiak iránt, a szexről nem is beszélve. Második házasságra gondolni sem tudott, hiszen a házassághoz az is hozzátartozik, hogy neki engedelmesen ki kell szolgálnia férje vágyait.

Doreen valószínűleg régen is sejtette, hogy Martin olyan, mint az apja, és talán aggasztotta, hogy Cleo is elnyomottnak és megalázottnak érzi magát a házasságában, amint annak idején ő is.

Cleo rápillantott az anyósára, és arra gondolt, hogy neki kellene eljárnia és ismerkednie, hiszen ő is fiatal még, csak ötvenkét éves. Valahol csak van egy férfi, akit szeretni tudna. Például egy olyan, mint az ő főnöke. Scott nagyszerű ember, figyelmes, együttérző, tisztességes. És csodás férj – mikor éppen nem féltékenykedik. Cleo még mindig nem dolgozta fel, hogy a főnöke házassága kis híján tönkrement. Még szerencse, hogy időben észhez tértek, és kibékültek Sarah-val. Micsoda rémálom volt az elmúlt hónap!

– Induljunk? – kérdezte Doreen.

Cleo bólintott, majd rámosolygott az anyósára, aki sokkal több volt neki egyszerű anyósnál. A szintén özvegy Doreen mára a legjobb barátnője lett. Annak idején azért költözött oda hozzájuk, hogy segítsen Martin ápolásában, de Cleo a férje halála után azt kérte tőle, hogy maradjon vele. Ő pedig maradt, és ezt a döntést azóta sem bánta meg egyikük sem. Martin életbiztosításából kifizették a hitelt, így a Sydney kertvárosában található ház az ő tulajdonába került. Nem volt nagy, és nem is volt kifogástalan állapotban, de mindenképpen függetlenséget, biztonságot nyújtott neki.

– Mi lenne, ha ma este főznénk magunknak valami finomat, és megnéznénk egy jó filmet? – kérdezte, miközben elindultak a parkoló felé.

Ám mielőtt Doreen válaszolhatott volna, megszólalt a telefonja. Ránézett a kijelzőre, majd az anyósa kezébe nyomta az autó kulcsát.

– A főnököm – mondta. – Muszáj felvennem. Menj, én is mindjárt jövök! Valami baj van, Scott? – szólt bele a telefonba.

– Elnézést a zavarásért, csak szólni akartam, hogy Sarah-val holnap második nászútra indulunk, úgyhogy két hétig távol leszek.

– Holnap? De hát szerdán munkaebéded van Byron Maddoxszal – emlékeztette Cleo.

A nyersanyagipar világszerte válságban volt, a *McAllister Mines* pedig likviditási gondokkal küzdött. Scott őt bízta meg, hogy szerezzen egy tőkeerős partnert, aki komoly pénzt tudna fektetni a vállalkozásába. Byron Maddox erre tökéletesen alkalmasnak tűnt – ráadásul ő volt az egyetlen, akit hirtelenjében talált.

– Tudom – felelte Scott. – De arra gondoltam, hogy nyugodtan tárgyalhatnál vele te is. Először úgyis csak informálódni akar, és te ugyanolyan jól kiismered magad az ágazatban, mint én.

– Ez nagyon hízelgő, Scott, de sajnos nem felel meg a valóságnak.

– Ne szerénykedj, Cleo! Én teljesen megbízom benned.

Úristen, ez az ember tényleg be akarja dobni őt a mély vízbe! Cleo pontosan tudta, hogy egyedül nem képes tárgyalni egy olyan emberrel, mint Byron Maddox. Ha Scott is ott van, az más, de ő biztos nem tud kellő határozottsággal fellépni egy olyan férfival szemben, akit minden nő istenként imád.

Cleo soha nem flörtölt férfiakkal, nem volt rafinált, és nem tudott taktikázni. Mindig egyenes volt, és direkt, és soha nem próbált a női vonzerejével hatni, főleg ha üzletről volt szó. A Byron Maddoxszal való találkozásnak viszont már a gondolata is megbénította, mégis biztosította a főnökét, hogy minden tőle telhetőt meg fog tenni. De arra is figyelmeztette, hogy csodát ne várjon.

– Mint mondtam, teljesen megbízom benned – ismételte meg Scott. – Mindjárt szólok a többieknek is, hogy most két hétig te leszel a főnök, aztán lelépek. Valószínűleg már csak két hét múlva találkozunk.

– Felhívjalak a Maddoxszal való tárgyalás után?

– Igen, azt megköszönném. Akkor viszlát, Cleo, és sok szerencsét!

Scott letette a telefont.

Cleo sóhajtott egy nagyot. Nem irigyelte Scott-tól a két hét boldogságot, de a szerdától félt.

– Mit akart a főnököd? – érdeklődött Doreen, mikor Cleo beszállt mellé a kocsiba. – Gondterheltnek látszol.

Cleo sóhajtott egy nagyot, begyújtotta a motort, majd röviden elmesélte Doreennek az iménti beszélgetést.

1. FEJEZET

Ki gondolta volna, hogy ilyen nehéz párt találni? Még egy olyan jómódú és viszonylag jó kinézetű fickónak is, mint én, gondolta Byron.

Mikor öt évvel ezelőtt kivált médiamogul apja cégéből, két célt tűzött maga elé. Először is szeretne volna felépíteni saját sikeres vállalkozását, másodsor szeretett volna ő is boldog családi életet élni, mint az apja. Az első célt már elérte, a másodikkal azonban még adós volt magának.

Nem mintha nem próbálkozott volna, hiszen már két olyan barátnője is volt, akikkel eljutottak egészen az eljegyzésig, mindkettő szép volt, és fiatal, és állítólag semmire sem vágytak jobban, mint feleségül menni a Maddox-birodalom egyetlen örököséhez, de sajnos egyikkel sem jutott el az oltárig. Hogy mindkét alkalommal ő döntött a szakításról, semmivel sem csökkentette a csalódottságát. Ráadásul roppant drága multság is megszabadulni egy menyasszonytól, ha valaki olyan gazdag, mint ő. De ezt az árat meg kellett fizetnie, mert nem akarta az egész hátralevő életét olyan nővel leélni, akit már nem szeret, vagy talán sohasem szeretett. Mert a rózsaszín szemüveget egy idő után kénytelen volt levenni, és felismerte, milyenek ezek a nők valójában: becsvágyó törtető, akiknek kizárólag a státusza volt fontos, és nem ő maga.

Úgy tűnik, nehéz megtalálni az igaz szerelmet, gondolta, majd felvette a földről a golfütőjét. De legalább az apja jól járt a második feleségével. Mikor nemrégiben New Yorkban részt vett újszülött féltestvére keresztelőjén, kifejezetten meghatónak találta Alexandra odaadását a férje iránt. Bár lehet, hogy ez csak a látszat. Hiszen Lloyd Maddox a világ egyik leggazdagabb embere, miként lehetne biztos benne, hogy a felesége valóban őt szereti, és nem csak a bankszámláját?

Byron idegesen felhorkant, mikor a következő ütése ugyanúgy sikertelen volt, mint az előzőek, és a labda megint nekiütődött a kis gyakorlópálya oldalának. Frusztráltan feltépte az ajtót.

– Grace! – kiáltotta az asszisztensnőjének. – Lenne egy perce a számomra?

Grace és a férje aktív golfozók voltak, talán neki van valami ötlete, mit csinál rosszul.

– Ugye nem felejtette el, hogy negyedóra múlva munkaebédje van Cleo Sheltonnal a *McAllister Minestól*? – kérdezte Grace, mikor meglátta Byron feltűrt ingujját meg a kezében levő golfütőt.

Byron vetett egy pillantást az arany Rolex órájára, és megállapította, hogy tényleg negyed egy van már.

– A fenébe, hogy szalad az idő! – morogta.

– Bizony, csak a szerencsések ezt nem veszik észre.

– Méghogy szerencse... – bosszankodott Byron. – Ez a golf kész kínszenvedés! Pénteken tizennyolc lyukas pályán kell játszanom a *Fantasy Productions* tulajdonosával. Ha addig nem megy jobban a játék, akkor abból kivégzés lesz.

Idegesítette, hogy nem boldogul a golfal. Hiszen annak idején az iskolában minden sportban ő volt a legjobb.

Grace mosolygott.

– Nézze a dolog pozitív oldalát, Byron! Ha Blake Randall megveri, talán hajlandó lesz nagyobb összeget invesztálni a filmbe.

Nos, Grace-nek igaza van, mint mindig. A negyvenes évei végén járó hölgy évekig dolgozott egy nagy kereskedelmi bank ügyvezető igazgatója mellett, mielőtt hozzá került.

– Azért tegye meg nekem, hogy megmondja, mit csinálok rosszul.

Byron elütötte a következő labdát, ami megint mellé ment, ő pedig hatalmasat káromkodott.

A főnöke trágársága a legkevésbé sem zavarta Grace-t. Megállapította, hogy először is Byron nem tartja jól a lábát, másodsor pedig elfordítja a csípőjét az ütésnél. Egyenesen kell állni, és a labdát finoman kell megütni, nem olyan erővel, mintha bokszmeccsen lenne, mondta.

Byron követte Grace instrukcióit, és lám, a golf labda most végiggurult a gyakorlópályán, és pontosan a kis műanyag lyukban landolt.

– Látja? – mosolygott Grace elégedetten, miközben Byron döbbenetesen nézett a labda után. – Ha pénteken is így játszik, akár még nyerhet is. Most viszont jobban teszi, ha elrakja a golfszerelését, mert mindjárt itt a látogatója. Cleo soha nem késik. És ha lehet, tűrje le az ingujját, és vegye fel a zakóját! Tudja, az első benyomás...

– Nem akarok senkinek sem imponálni. És eléggé dühít, hogy McAllister a titkárnőjét küldi ide hozzám, miközben ő nyaral.

– Ugyan már! Cleo Shelton lényegesen több mint titkárnő! – tiltakozott Grace. – Gyakorlatilag ő McAllister helyettese. A maga helyében nem becsülném le őt. És a kritikával is óvatos lennék, ha be akar szállni az üzletbe.

Méghogy ő! McAllister kereste meg őt, és nem fordítva. Jelenleg nem sok pénz van a nyersanyagüzletben. A találkozót inkább udvariasságból fogadta el, mint érdeklődésből.

– Amúgy McAllister nem nyaralni ment, hanem második nászútra a feleségével, miután a házassága túljutott a válságon – tette hozzá Grace.

Byron mindig csodálta, hogy az asszisztensnője milyen sokat tud az üzleti partnereikről. Eszébe jutott, hogy egyszer ő is találkozott McAllisterrel és a feleségével a lóversenypályán. A nő gyönyörű volt, akárcsak az ő exei. De lehet, hogy neki legközelebb inkább olyannál kellene próbálkoznia, aki nem okoz már a megjelenésével tömegkarambolt. És aki okosabb, mert a buta nők egyszerűen untatták.

Begombolta az ingujját, és felvette a zakóját.

– Mikor jön vissza McAllister? – kérdezte.

– Két hét múlva, a pontos dátumot Cleo sem tudja, mert spontán ötletéről volt szó. Ja, és kérem, ne viselkedjen leereszkedően Cleóval!

– Nem szoktam leereszkedően viselkedni – felelte Byron bosszúsan.

– De igen. Amikor okosabbnak hiszi magát annál, mint akivel beszél.

– Ez csak akkor fordul elő, ha az illető valóban buta. A butaságot ugyanis rosszul tűröm.

Grace felnevetett.

– Tudom. Cleo viszont egyáltalán nem buta.

– Engedje meg, hogy ezt majd én döntsem el! Hány éves?

– Szerintem harminc és negyven között lehet, már csak a pozíciója miatt is. Remélhetőleg nem festett szőke műszempillával és szilikonmellekkel.

Byron nem tudta nem kihallani Grace megjegyzéséből a gúnyt. A leírás ugyanis pontosan illett az ő két előző menyasszonyára.

– Én is remélem. És ígérem, udvarias leszek vele. Kérem, vezesse be, amint megérkezik!

Hirtelen eleredt az eső. És nemcsak csöpögött, hanem szakadt, úgyhogy Cleo szabályosan bőrig ázott.

– Fene egye meg! – dühöngött. – Taxiba kellett volna szállnom!

Pedig időben elindult, és még örült is, hogy gyalog mehet el a felhőkarcolóig, amelyben a *BM Enterprises* székel, és ahol Byron Maddox irodája is volt.

Cleo feltételezte, hogy a találkozó hosszúra fog nyúlni. Mióta Scottnak dolgozott, észrevette, hogy a sikeres üzletemberek szívesen időznek el egy-egy jó ebéd mellett, és szívesen itatják a partnerüket finom borokkal, miközben ők maguk alig isznak valamit. Így próbálják megoldani az illető nyelvét, hátha sikerül valami értékes információt kicsalni belőle. Scott nem szokott ilyen trükkökkel élni, de Byron Maddoxért nem tette volna tűzbe a kezét. A férfi nyilván ugyanolyan ravasz és gátlástalan, mint az apja. De ő nem fogja hagyni, hogy csapdába csalják. Előre felvértezte magát az ilyen próbálkozásokkal szemben, és elhatározta, mindent elkövet, hogy eleget tegyen a küldetésének.

Tudta, hogy szinte lehetetlen feladatra vállalkozik. Meg kellene győznie a *BM Enterprises* tulajdonosát, hogy szálljon fel a *McAllister Mines* vonatára, és ezt pont most kell megtennie, mikor egyáltalán nem áll jól a nyersanyagipar szénája. Mert ha ez nem sikerül, akkor a *McAllister Mines*nek komoly finanszírozási gondjai lesznek, nem utolsósorban azért, mert Scott az utóbbi

időben elhanyagolta a céget. Mostanában tudniillik egész más dolgokkal volt elfoglalva...

Tehát Cleo reggel nagy gonddal készülődött a találkozóra. Higgadt, okos és kompetens üzletasszony benyomását akarta kelteni. Némi gondolkodás után egy fekete nadrágkosztüm és egy fehér blúz mellett döntött, hozzá ugyancsak fekete, lapos sarkú cipőt vett fel. Makacs fürtjeit kontyba fogta össze, ami jó döntésnek bizonyult, mert most, hogy megázott, teljesen kezelhetetlen lenne a haja.

De mikor a fürdőszobában belenézett a tükörbe, valahogy mégsem volt elégedett. És ez nem hiúság volt, csak nagyon fontosnak tartotta, hogy professzionális benyomást keltsen Maddoxban. Na, így talán már jó lesz, biztatta magát, miután kijavított egy-két apróbb hibát. Vajon Maddox pontos lesz? Mert a pontosság ugyanolyan fontos az üzletben, mint a megbízhatóság, a becsületesség és a szerénység.

Lifttel ment fel a harminckilencedik emeletre, de előtte még megbámulta a *BM Enterprises* épületének csodálatos előcsarnokát, ahol minden márványból meg üvegből volt, és ahol még a recepciós hölgy is úgy nézett ki, mint egy filmsztár. Cleo ebben a környezetben valahogy rettentő kicsinek és jelentéktelennek érezte magát. Végignézett saját unalmas öltözékén, és magában megállapította, hogy valószínűleg tévedés volt ez a fekete nadrágkosztüm. Hiszen ennek az átkozottul gazdag playboynak nyilván az olyan nők imponálnak, akik úgy néznek ki, mintha egy divatmagazin címlapjáról léptek volna le. Neki viszont, ha akarná, sem telne ilyen drága ruhatárra.

– Segíthetek? – kérdezte a recepciós hölgy azon a kicsit leereszkedő hangon, ahogy csak egy bombázó tud beszélni a nála jóval kevésbé mutatós nőtársaival.

Cleo összeszedte magát.

– Igen, munkaebédem lesz Mr. Maddoxszal.

Ez mindjárt megváltoztatta a nő viselkedését. Próbált mosolyogni, bár közben nyilván azt kérdezte magától, vajon miért megy az ország egyik legkapósabb agglagényje egy ilyen unalmas, szürke egérkével ebédelni.

– Erre kérem! – mondta.

Cleo csak ámult-bámult, miközben követte a nőt a folyosón. Életveszélyesen magas sarkú cipőjében minden lépésnél ringott a csípője, és Cleónak mindjárt az jutott eszébe, hogy ő egy ilyen cipőben nem tudna járni. Már csak azért sem hordott soha magas sarkút, mert Martin viszonylag alacsony volt, és nem akarta, hogy alacsonyabbnak tűnjön a feleségénél. Mára pedig már ő is kényelmesebbnek és praktikusabbnak találta a lapos sarkú cipőt. Ám ebben a pillanatban mégis kétségbeesetten vágyott rá, hogy bárcsak az ő megjelenése is olyan elegáns és nőies lenne, mint ezé a hoszteszé! De gyorsan rájött, hogy Byron Maddoxnak nyilván teljesen mindegy, ő hogy néz ki, hiszen úgyis csak üzletről fognak beszélni.

Ez a gondolat annyira megnyugtatta, hogy összeszedetten és magabiztosan lépett be a férfi irodájába. Az előtérben Grace, Maddox személyi asszisztensnője fogadta, aki lényegesen idősebb volt, mint a recepciós hölgy, viszont nem kevésbé elegáns, és ő is szőke. Akárcsak Maddox korábbi menyasszonyai, ezt Cleo az internetről tudta. Úgy látszik, a szőkékhez vonzódik, állapította meg magában.

Grace ellentétben a recepcióssal kifejezetten melegen és barátságosan üdvözölte, a hangjában nem volt semmi leereszkedő.

– Tudtam, hogy nem fog késni – mondta mosolyogva.

– Pedig nem sokon múlt – válaszolt Cleo. – Útközben elkapott egy nyári zápor. Be kellett mennem a mosdóba, hogy rendbe szedjem magam, de tartok tőle, hogy nem sikerült tökéletesen.

– Ezek szerint gyalog jött? – kérdezte csodálkozva Grace.

– Igen, az építkezések miatt ez most gyorsabb, mint a taxi – bólintott Cleo.

Grace ránézett Cleo cipőjére, majd a sajátjára.

– Erre én nem lennék képes a magas sarkú cipőmben, a magáé sokkal praktikusabb. De nem fecsegek tovább, Byron már várja.

Különös, de Cleo gyomra görcsbe rándult az izgalomtól, amikor bevezették Byron Maddox irodájába. Furcsa, Martin halála óta ilyet nemigen érzett. Az, hogy végig kellett néznie a férje

szörnyű küzdelmét a rákkal, valószínűleg eltompította. Emiatt sokan hűvösnek és tartózkodónak könyvelték el.

Grace bekopogott a főnökéhez.

– Tessék, jöjjön csak!

Byron Maddox hangja kedves volt, és barátságos. Ez jó, Cleo ugyanis nem kedvelte az olyan főnököket, akik éreztetik a beosztottaikkal, hogy alattuk állnak a hierarchiában. Byron Maddox valószínűleg nem ilyen, inkább afféle sármőr lehet. Az interneten is ezt olvasta róla, de azt is, hogy a barátságos külső kőkemény üzletembert takar. Végül is öt év alatt felépített egy sikeres vállalkozást, tehát semmiképp nem szabad őt alábecsülnie. Lehet, hogy Byron mellesleg playboy is, de mindenképpen az apja fia, márpedig Lloyd Maddox a nehézsúlyú ligában játszik.

– Megjött Cleo! – jelentette Grace, majd kitarta az iroda ajtaját a vendég előtt.

Byron Maddox azonnal felállt a forgószékéből.

Cleo látott már róla fotókat a neten, és már azokon is roppant vonzónak találta, de most, mikor hús-vér valóságában állt előtte... Nos, Byron Maddox tényleg szívdöglesztő: magas, széles vállú, a haja szőke, a szeme világítóan kék, és mindennek tetejében rendkívül elegáns. Cleo nem is értette, hogy tehet rá ekkora hatást egy férfi. Olyan érzéseket váltott ki belőle, amelyekre régóta képtelennek tartotta magát. Nos, így nehéz lesz higgadtan és okosan tárgyalni.

Még mindig az első benyomás hatása alatt állt, és alig hallotta meg a férfi köszönését. Csak azt tudta, hogy Maddox megfogta az ő odanyújtott kezét, majd rámosolygott, kivillantva tökéletes fogsorát... Nyilván ez az, amivel az első pillanatban elbűvöl mindenkit. Legalábbis őt biztosan elbűvölte. Mi több, olyan vágyakozást ébresztett benne, amelyet még soha senki.

Cleo rettenetesen megrémült. Hogy vágyakozhat egy olyan férfira, akit nem is ismer? Akit most lát életében először? Miért támadnak olyan gondolatai, hogy vajon milyen lehet Maddox az ágyban? Milyen érzés lehet, mikor az ajkával centiméterről centiméterre végigkóstolja a bőrét?

Tudta, hogy a férfi gyakorlott szerető. Ők Martinnal mindketten tapasztalatlanul vágta bele a kapcsolatukba, ezért vele a szex sokszor kifejezetten kellemetlen volt. De mikor belenézett Byron Maddox kék szemébe, és elképzelte, hogy vele milyen lenne...

Agyrém! Mintha neki csak úgy az ölébe hullhatna ez a lehetőség! Nem, ő nem olyan nő, aki felkelti egy ilyen Byron Maddox-féle playboy érdeklődését. Hiszen nem szőke, nem szép és pláne nem szexi. Csak egy unalmas barna, aki még öltözködni sem tud, és nincs benne semmi szexepil.

És ez így van jól! Cleo visszahúzta a kezét, és felöltötte a legkomolyabb arckifejezését. Nem, nem szabad arra gondolnia, hogy csábíthatná el Maddoxot – nevetséges elképzelés –, csak az előtte álló feladatra koncentrálna.

– Scott sajnos nem tudott eleget tenni a meghívásának – mondta hűvös udvariassággal. – De biztos vagyok benne, hogy én is ugyanolyan jól meg tudom válaszolni a kérdéseit.

Byron ebben erősen kételkedett, ugyanis rengeteg kérdése lett volna. Amelyek nem kizárólag a *McAllister Mines*zal voltak kapcsolatosak, hanem az előtte álló személyi asszisztenssel is, aki állítólag az asszisztensek gyöngye, és szemlátomást elég ellentmondásos személyiség.

Byron büszke volt rá, hogy első látásra meg tudja ítélni a nőket, de ez a lány itt rejtély volt a számára. Mikor belépett, az volt az első gondolata, hogy unalmas. Kifejezetten rémesnek találta a fekete nadrágkosztümjét meg a fekete papucscipőjét. És hozzá ez a konty! Ő azt szerette, ha egy nő nőnek néz ki. Ha karcsú és törékeny, a természete meg simulékony.

Amikor azonban Cleo közelebb lépett hozzá, már egyáltalán nem látta őt unalmasnak. És milyen fiatal! Legfeljebb harminc lehet. Makulátlan, kreol bőr, meleg, barna szem, érzéki száj... Viszont egyáltalán nem sminkeli magát, és a frizurája is szörnyen előnytelen.

Nem tudta, mit gondoljon róla. Látta, hogy a szeme csillog, és tudta, hogy egy nő szeme akkor csillog így, ha egy férfi felkelti a szexuális érdeklődését. És milyen forróság áradt belőle, mikor kezét fogta! A teste azonnal reagált is rá. Tetszett neki, ahogy a nő ránéz, nagyon tetszett. Mindjárt el is képzelte, hogy festene ezek nélkül a rémes ruhadarabok nélkül...

De minden azonnal megváltozott, mikor Cleo elhúzta a kezét, és beszélni kezdett. A hangja hűvös volt, és közömbös, a fény kihunyta a szemében. Byron nem hitte, hogy tudatosan játssza a

megközelíthetetlen. Cleo nem az a csábító szirén típus, de abban Byron biztos volt, hogy az első reakcióját illetően nem tévedett. Ez a nő vonzódik hozzá, de valamilyen okból elnyomja magában.

Ebben a pillanatban észrevette az ujján a karikagyűrűt. Aha, szóval házas! Nos, akkor a vágya, hogy többet megtudjon róla, máris okafogyottá vált. Az ilyen beszélgetéseknek csak akkor van értelmük, ha az ágyba vezetnek.

Nos, ez még mindig nem lehetetlen... Talán külön élnek, vagy elváltak, sok nő ilyenkor sem veszi le a jegygyűrűjét.

De hát miért érdekli ez őt? Elvből nem foglalkozik férjes asszonyokkal, erre semmi szüksége. Ráadásul feleséget keres, nem szeretőt.

Úgyhogy vissza az üzlethez!

– Nos, nem hiszem, hogy engem a nyersanyagbányászat komolyan érdekelne – mondta –, de szívesen meghallgatom, amit mondani akar, Cleo. Próbáljon meggyőzni, hogy érdemes a *McAllister Mines*ba befektetni. Ugye szólíthatom Cleónak? – kérdezte, mivel észrevette, hogy a lány összerezzen.

– Ahogy jólesik – válaszolta Cleo mereven.

– Rendben, és kérem maga is szólítson engem Byronnak. Nos, akkor mehetünk? – Ránézett az órájára. – A harmincadik emeleten van egy remek étterem, Grace ott foglalt nekünk asztalt. De előtte ihatnánk egy aperitifet. Vagy autóval jött?

– Nem, többnyire villamossal járok.

– Jól teszi.

– És maga?

– Én az épületben lévő penthouse-ban lakom.

Hát persze, ez illik a képbe, gondolta Cleo. Hagyta, hogy Byron megfogja a könyökét és kivezesse.

Byron Maddox pont olyan, amilyennek elképzelte. Szellemes sármőr, éles eszű üzletember, igazi nőcsábász. Csak azt nem hitte, hogy őt is az ujjá köré fogja csavarja. Vagy csak a vonzó külseje miatt járnak vitustáncot a hormonjai? Hiszen tényleg elképesztően néz ki...

Na, ebből elég! Cleo vett egy nagy levegőt, és összeharapta az ajkát.

Az étterem neve *Harminc* volt, bizonyára a harmincadik emeletre utalva. Cleónak tetszettek a hely letisztult formái, a hatalmas üveglablakokon át pedig fantasztikus kilátás nyílt a városra. Egy fiatal pincér odavezette őket az egyik ablakmélyedésben álló asztalhoz, és kihúzta a széket Cleónak. Byron vele szemben foglalt helyet, és máris rendelt maguknak egy koktélt.

Őszintén szólva Cleót bosszantotta – és ez szerencsére a vágyait is lehűtötte valamennyire –, hogy Byron egyedül döntött, anélkül hogy megkérdezte volna őt. Mintha jobban tudná, hogy a vendége mit akar inni, mint ő maga. Volt idő, amikor Cleo megelégedett az engedelmes asszony szerepével, de ennek már vége. Csak azért nem tett csípős megjegyzést Byron viselkedésére, mert nem akarta veszélyeztetni a kitűzött cél elérését.

Bár már az elején az volt a benyomása, hogy Maddox nem a megfelelő befektető *McAllister* számára, hiszen Scott olyan partnert keres, aki aktívan közreműködne az üzleti ügyek intézésében, és ezzel levenne némi terhet a válláról, hogy ő a jövőben többet törődhesen a feleségével meg a születendő gyerekével. Sarah ugyanis várandós, aminek Cleo mindkettőjük miatt örült. Scott csak úgy sugárzott a boldogságtól.

– Ne haragudjon, meg kellett volna kérdeznem, hogy mit szeretne inni! – hallotta egyszer csak Byron hangját. – De olyan isteniek itt a koktélok, hogy gondoltam, muszáj megkóstolnia.

– Milyen figyelmes – jegyezte meg Cleo némi malíciával.

– Tehát mit szeretne? – kérdezte Byron, és odatolta a bőrkötésű étlapot.

Téged, gondolta magában Cleo, de próbálta elfojtani a vágyait, és igyekezett az étlapra koncentrálni.

– A tenger gyümölcseit nagyon jól készítik, de a steaket is tudom ajánlani, ha nem szereti a halat.

Cleónak nem nagyon volt étvágya, nem szokott hozzá, hogy egy férfi ennyire felkavarja. A gondolatai folyton elkalandoztak.

– Nem nagyon vagyok éhes, inkább egy kicsit fáradt – mondta. – Mostanában elég sok a

probléma a cégnél, emiatt nem alszom túl jól.

Nagy meglepetésére a férfi kék szeméből igazi együttérzést olvasott ki.

– Sajnálom. Gondolom, erről részben Scott tehet. Hogy pont most ment szabadságra. De ha már aludni nem tud, legalább egyen! – tette hozzá. – Remélem, nem fog beleesni a feje a tányérba.

Cleónak tetszett Byron humora.

– Annyira azért nem nagy a baj, csak egy kicsit zavarban vagyok – felelte mosolyogva.

A férfi felnevetett.

– Akkor vigyázzon a koktéllal, mert attól csak még jobban összezavarodik.

Jogos, gondolta Cleo. A koktél nemcsak csábítóan finom, de máris a fejébe szállt. Ami persze egyáltalán nem csillapította benne a vágyat és a sóvárgást.

Viszont csökkentette a szorongását, és kifejezetten felbátorította. Nem flörtölt Byronnal, de megengedte neki, hogy kettőjüknek együtt rendeljen. A férfi kért maguknak egy üveg fehérbort az ebédhez, és Cleo, mielőtt észrevette volna, mit művel, már sorolta is a nehézségeket, amelyekkel világszerte küzd a bányaipar. Mire a desszerthez értek – gyümölcssalátát ettek mangós joghurttal –, már rájött, mekkora butaságot követett el, úgyhogy gyorsan megpróbálkozott a kárenyhítéssel.

– De nemsokára fordul a kocka – magyarázta az arcát fürkésző Byronnak. – A vas és a szén ára máris emelkedni kezdett.

– És mi a helyzet Scott nikkelfinomítójával? Azt hallottam, hogy csődközeli állapotban van.

Cleo, bár nem nagyon bízott az üzlet létrejöttében, nem akarta elriasztani Byront.

– Nos, pillanatnyilag nehézségekkel küzd, de nincs csődben.

Még nincs.

– Ne vegye rossz néven, Cleo, de mielőtt meghoznék egy ilyen döntést, és egy halom pénzt fektetnék valamibe, szeretnék tisztán látni. Lenne kifogása ellene, ha elküldeném a könyvelőmet, hogy átnézzze a papírokat?

A kérés nem lepte meg Cleót. Erre Scott is számított.

– Nem, természetesen semmi kifogásom, jöjjön csak nyugodtan!

Szerencsére a gyémántbányának jól megy, ahogy a két aranybányának is.

– Jó, akkor a könyvelőm holnap reggel megjelenik önöknél. A finomítót pedig szeretném személyesen felkeresni.

Ez azért meglepte Cleót.

– Tudja, hogy Észak-Queenslandben van?

– Igen, de van saját repülőgépem. Van ott repülőtér?

– Nincs, mi mindent vonattal vagy teherautóval szállítunk. Townsville-ben tud landolni, és a hátralévő harminc kilométert autóval kell megtennie.

– Rendben van. Megmondom Grace-nek, hogy béreljen nekünk terepjárót.

– Nekünk? – pislogott meglepetten Cleo.

– Igen, természetesen maga is velünk jön. – Byron élvezte Cleo csodálkozó arckifejezését, majdnem annyira, mint a finom ebédet. – Persze csak ha a férjének nincs ellene kifogása.

Cleo a jegygyűrűjére nézett.

– Nem, neki biztos nincs, mivel már meghalt.

Ez viszont Byront sokkolta. Akaratlanul is megfeszült a teste. Tehát nem házas, nem elvált, hanem özvegy. Egy asszony szomorú múlttal... és nyilván sok lelki teherrel.

Távol kell tartania magát tőle. Ő feleséget keres, erre Cleo egészen biztosan nem alkalmas.

Csakhogy furcsamód most még sokkal vonzóbbnak találta őt, mint eddig. Ahogy csillog a szeme, mikor ránéz... A szája meg kifejezetten csókra teremt, bár ehhez alaposabb vizsgálatnak kellett alávetnie, mert rúzszt Cleo nem használt. És bár ebben a rémes nadrágkosztümben nem sok látszik belőle, Byron biztos volt benne, hogy hibátlan alakja van...

Milyen bizarr helyzet! Ilyesmire gondolnia sem lenne szabad. Okos ember nem keveri a munkát az élvezettel.

– És mikor halt meg? – kérdezte.

– Három éve.

– Olyan régen?

Három év hosszú idő egy nőnek férfi nélkül. Mert Byron feltételezte, hogy azóta nincs férfi Cleo életében. Így ránézésre olyan, mintha már nem is emlékezne, mit jelent nőnek lenni.

Legalábbis mostanáig. Mert Byron érezte, hogy Cleo számára valami megváltozott. És persze hajlamos volt azt hinni, hogy ezt ő váltotta ki belőle. Végül is tudta, hogy a nők vonzónak találják, még azok is, akik nem tudják róla, hogy kögazdag. Cleo viszont nem flörtöl vele. Tehát ha igazán akarja ezt a lányt, neki kell elcsábítania. Mikor is fordult elő vele utoljára, hogy nem lerázni akart egy nőt, hanem elcsábítani? Ha jobban utánagondolt, soha.

– Nagyon fiatalon özvegyült meg, Cleo – jegyezte meg csendesen. – Megkérdezhetem, miben halt meg a férje?

– Melanómában, ami a bőrrák legagresszívabb formája. Sokáig küzdött a betegség ellen, de végül veszített.

Mikor Cleónak eszébe jutottak Martin szenvedései, könnybe lábadt a szeme.

Byronnak hirtelen rossz lett a lelkiismerete, de aztán arra gondolt, hogy egy ilyen fiatal nő mégse gyászolhat egész életében. Valakinek fel kell keltenie őt Csipkerózsika-álmából, és erre ő nagyon alkalmasnak érezte magát.

– A rák maga a pokol. Pár évvel ezelőtt az anyámnál is mellrákot diagnosztizáltak, de ő szerencsére megúszta. A jövő hétvégén ünnepeljük a hatvanadik születésnapját.

Erről eszébe jutott, hogy nyilván neki is meg kell jelennie a partin, ahova az anyja nyilván több potenciális feleségjelöltet is meghív majd, mivel ő ostoba módon elárulta neki, hogy mostanában sokat gondol a házasságra, sőt gyerekeket is szeretne.

– Nem akar elkísérni? – kérdezte Cleótól egy hirtelen jött ötlettől vezérelve, bár tisztában volt vele, mennyire meggondolatlan és elsietett ez a meghívás.

– Hogy én kísérem el az édesanya születésnapjára? – nézett rá a lány csodálkozástól elkerekedett szemmel.

– Igen, miért is ne? – felelte Byron.

– Szerintem inkább az a kérdés, hogy miért igen – vágta rá Cleo élesen.

– Mert rokonszenvesnek találom, és jól érzem magam a társaságában.

– És mi az igazi ok? – faggatta tovább Cleo.

Byron vágott egy grimaszt.

– Hát, ha okvetlenül tudni akarja... Az anyám úgy véli, ideje megházasodnom, és attól tartok, most is meghív majd néhány általa megfelelőnek tartott menyasszonyjelöltet a születésnapjára. Én azonban inkább magam szeretném kiválasztani a jövődöbelimet, amire több esélyem van, ha egy nővel az oldalamon jelenek meg a partin.

Cleo elnevette magát. Őszintén szólva nagy kísértést érzett, hogy igent mondjon, de aztán gyorsan elvetette a dolgot.

– Nos, bár szívesen kisegíteném, nemet kell mondanom. Biztos vagyok benne, hogy talál erre nálam alkalmasabb partnert.

Magában meg hozzátette, úgysem hinné el senki, hogy ő Byron Maddox választotta, és ez nagyon megalázó lenne. Az sem tetszett neki, hogy a férfi eszközként akarja használni a saját céljaira. Ráadásul félt, hogy egy újabb találkozástól csak fokozódna a már úgyis túl élénk érdeklődése a férfi iránt.

– Nem, Byron, sajnálom – folytatta hűvösen. – Inkább mondja meg az anyjának nyíltan, hogy nem érzi még késznek magát a családalapításra, mert egyelőre élvezzi az agglégényéletet.

Byron felsóhajtott.

– De hát nem erről van szó! Szeretnék nőszülni, csak nem olyan nőt akarok elvenni, akit az anyám választ ki nekem. Nem a pénzvilág képviselőinek a lányai közül akarok feleséget választani, akiknek egyetlen ambíciójuk, hogy gazdag férfihoz menjenek hozzá, elegáns villában lakjanak, drága ruhákban járjanak, a gyermekeikre meg majd bébiszitterek és nevelőnők vigyáznak, hogy ők nyugodtan vásárolgathassanak New York vagy Milánó legdrágább boltjaiban.

A kifakadás nagyon megdöbbsentette Cleót.

- De hát senki sem kényszeríti, hogy megnősüljön, nem?
- Ez igaz – bólintott Byron, majd gyorsan témát váltott.

2. FEJEZET

Kora délután Cleo felhívta Scottot Thaiföldön, aki nagyon boldognak tűnt, kifejezetten vidám volt a hangja.

– És hogy sikerült a tárgyalás Maddoxszal? – kérdezte, miután váltottak néhány szót az ország szépségeiről.

Cleo azonnal a lényegre tért.

– Meg szeretné nézni a finomítót már holnap. Oda akar repülni a magánrepülőgépén.

– Te jó ég, ez kész katasztrófa!

Ezzel Cleo is egyetértett, bár ő egész más okból. Már most szörnyen izgatott volt, hogy újra találkoznak Byronnal.

– Előbb-utóbb úgyis meg kell tudnia az igazságot – felelte.

Scott sóhajtott.

– Mondd meg neki, kérlek, hogy úgy döntöttem, bezárom a gyárat, amíg az árak el nem indulnak újra felfelé.

– Jó ötletnek tűnik.

– Egyébként mi volt a benyomásod róla?

– Hát, nem is tudom. Jó a modora, és roppant nagy az önbizalma.

– Sarah-nak is ez volt a véleménye, mikor tavaly találkozott vele a lóversenypályán. Egyáltalán nem volt oda érte, de lehet, hogy ez csak a menyasszonya miatt volt, akit viszont kifejezetten ellenszenvesnek talált. De ha jól tudom, az a nő már nincs a képben. A legfontosabb kérdés azonban, hogy nem volt-e gonosz a tekintete.

Cleo eleinte nem értette, miről beszél a főnöke, de aztán eszébe jutott, hogy saját maga volt az, aki egyszer óva intette őt egy befektetőtől, mert a férfinak gonosz volt a tekintete.

– Nem – válaszolta nevetve.

Byronnak szép kék szeme van, hosszú szempillája, a tekintete pedig okos, eleven... és sajnos ellenállhatatlanul szexi.

– Tehát pozitív a benyomásod? Úgy értem, üzleti szempontból.

– Inkább majd a gyárlátogatás után nyilatkoznék. Hívjalak fel, ha visszajöttem?

– Ne – mondta Scott némi gondolkodás után. – Megígértem Sarah-nak, hogy most két hétig nem foglalkozom az üzlettel. Azonkívül innen úgysem tudok intézkedni. Bízom benned, Cleo, csak akkor hívj, ha nagyon muszáj.

– Rendben, megértelek.

Azt meg sem is említette, hogy holnap jön Byron könyvelője, de emiatt nem aggódott. A könyvelést mindig pontosan és korrektül vezették.

Visszont talán érdemes lenne Byron Maddox után egy kicsit nyomoztatni, mivel az interneten fellelhető információk nem mindig megbízhatóak. Mindjárt fel is hívta a biztonsági szolgálat vezetőjét, Harvey-t.

– Harvey, lenne egy feladatom a maga számára.

– Hallgatom.

Harvey kommunikációja ilyen volt: rövid és célratörő.

– Szükségem lenne egy teljes átvilágításra Byron Maddoxszal kapcsolatban.

Hogy ebben szerepe van némi női kíváncsiságnak is, azt persze nem említette.

– Arról a bizonyos Byron Maddoxról beszél?

Harvey hangjában mintha némi megrökönyödés érződött volna.

– Igen. El tudná nekem küldeni a jelentést ma este tízig? Holnap üzleti tárgyalásom lesz vele.

– Természetesen, főnök asszony – mondta Harvey, majd letette a kagylót.

Cleo jót mulatott ezen. Tetszett neki, hogy főnök asszonynak szólítják. Kár, hogy nincsenek

milliói, hogy bevásárolja magát az üzletbe. Ezért aztán Byron Maddoxot kell rábírnia, hogy a zsebébe nyúljon.

Bár őszintén szólva ezt most egy kicsit átverésnek érezte. Ugyan miért invesztálna egy okos üzletember éppen most a bányászatba? Ezt az akciót legfeljebb a nagyon kedvező ár tudná vonzóvá tenni. Ebben azonban Scottnak kell döntenie. Az ő dolga most az, hogy megpróbálja Byron Maddoxot egy kicsit ráhangolni a dologra.

Lehet, hogy el kellett volna fogadnia azt a neveléses meghívást. Byron szemlátomást nem érezte úgy, hogy a jelenléte blamálná őt. Valószínűleg azt képzei róla, hogy ha akar, képes egy cég jelentéktelen alkalmazottjából percek alatt a végzet asszonyává válni: kibontott haj, vörös rúzs, testhezálló, mélyen dekoltált ruha, túsarkú cipő...

Hát, ebben téved. Ő soha nem lenne képes efféle varázslatra. Ami részben a nagyszülei ókonzervatív nevelésének köszönhető, de az az igazság, hogy neki magának sem volt soha érzéke a divathoz. Más nők, például Sarah, már úgy születnek, hogy tudják, miként kell a külsejük előnyös oldalait hangsúlyozni, a gyengéit pedig elrejtteni. Neki már tiniként is komplexusai voltak a túl vastag szája, a túl nagy melle és a túl nagy fenéke miatt... Nem csoda, hogy még szűz volt, mikor Martint az egyetemen megismerte. És az sem, hogy teljesen odavolt, mikor Martin csinosnak nevezte, és azt mondta, imádja benne, hogy nem öltözködik kihívóan, és nem viselkedik úgy, mint a többi lány, akiket nemes egyszerűséggel kurváknak nevezett.

Visszatekintve megértette Martin taktikáját: a bókjaival magához kötötte, egyébként meg kiskorúsította, és minden lépését ellenőrizni akarta. Főleg később, mikor leadott pár kilót, és kialakult a végleges, immár jóval előnyösebb alakja. De addigra az önbizalma már romokban hevert, és egyre inkább úgy öltözött, mint egy igazi kékharisnya. Martin betegsége alatt és a halála után meg végképp nem érdekelt, hogy néz ki. Persze Scott személyi asszisztenseként muszáj volt a pozíciójának megfelelő ruhatárról gondoskodnia, de ma megint megállapította, hogy egyáltalán nincs olyan jó ízlése, mint például a *BM Enterprises* női alkalmazottainak. Pedig ha ő is úgy nézne ki, mint Grace, akkor nyilván elfogadta volna Byron meghívását. És akkor talán arra is lehetne némi esélye, hogy erotikus fantáziái valósággá váljanak...

Ezen azonban neki magának is nevetnie kellett. Ugyan már! Az olyan férfiak, mint Byron Maddox, akiknek topmodellek és színésznők hevernek a lábai előtt, nem bújnak ágyba olyan szürke egérkével, mint Cleo Shelton. És ha erre gondolt, már örült, hogy nem fogadta el a meghívást. Pedig ilyen alkalom csak egyszer adódik az életben. Byron nyilván nem fog többet próbálkozni.

Cleo lemondó sóhajjal nyúlt a telefon után. Szólnia kell a könyvelésnek, hogy Byron Maddox embere meglátogatja őket. Az osztályvezető persze nem volt túl lelkes. Cleo megértette, hiszen neki sem volt semmi kedve másnap Townsville-be repülni, és egy egész napot eltölteni egy férfival, aki már egy üzleti ebéd alatt is teljesen összezavarta a hormonjait.

Cleo éppen lecsukta a laptopja fedelét, és készült hazamenni, mikor megszólalt a telefon az íróasztalán. Mikor meglátta a nevet a kijelzőn, nagyon meglepődött.

- Helló, Byron, van valami probléma?
- Maga mindig valami problémára számít, ha egy férfi hívja telefonon?
- Ez attól függ, ki az a férfi.

Cleo egészen megdöbben magától. Ez úgy hangzott, mintha flörtölne. Pedig ő soha nem flörtöl senkivel. Soha!

Byron a vonal másik végén nem tudta, mit gondoljon erről. Talán mégsem olyan gátlásos ez a nő, mint feltételezte. Nem baj, annál jobb!

– Úgy hangzik, mintha lett volna már dolga nehéz pasasokkal – mondta. – Figyeljen, Cleo! – tért a lényegre. – Arra gondoltam, hogy ott maradhatnánk éjszakára Townsville-ben. Különbösen nagyon hosszú lenne a nap. Grace elintézi a szállodát, ha magának is megfelel.

Nem mintha el akarta volna csábítani Cleót, főleg nem Townsville-ben, egyszerűen csak alkalmat akart teremteni arra, hogy egy kicsit jobban megismerje.

- Persze, nem gond – felelte a lány.

Byronnak mégis az volt az érzése, hogy nem örül a dolognak.

– Rendben. Akkor holnap reggel hétre magáért megyek. Fél kilenckor felszállunk. Hozzon magával valami ruhát, amit fel tud venni a vacsorához.

– Townsville-ben senki nem divatozik – felelte Cleo csípősen.

– Hát jó, akkor én is farmerben megyek, csak egy tiszta inget viszek magammal.

– Rendben, én is így fogok tenni.

Byron elképzelte Cleót egy szűk farmerben, és arra gondolt, hogy kezdetnek nem is rossz.

– Nos, akkor viszlát holnap!

– Rendben, pontos leszek – biztosította Cleo, majd letette a telefont.

Persze hogy pontos lesz, gondolta Byron. Grace mondta, hogy Cleo mindig pontos. Azok a nők, akikkel eddig dolga akadt, mindig mindenholnan elkéstek, mert az utolsó percben még igazítaniuk kellett a frizurájukon, a sminkjükön vagy a ruhájukon. De ez a holnapi nem randi lesz, hanem üzleti út. Viszont ha Cleo beleegyezik, hogy elmenjen vele az anyja partijára – azt tervezte, hogy ezt még egyszer felveti –, akkor ott nyilván ő is más lesz. Meglepő, milyen másképp tudnak kinézni a nők, ha egy kicsit odafigyelnek magukra.

Már ha egyáltalán hajlandó eljönni, szólalt meg a fejében az a kis hangocska, amelyet gyakran hallott azóta, hogy tizenhat éves korában az apja elhagyta az anyját. A kételkedés hangja arra figyelmeztette, hogy az ember nem mindig kaphatja meg, amit kíván. Egészen addig meg volt győződve róla, hogy bármit elérhet az életben, amit akar. A szülei válása azonban alaposan megrendítette ebben a hitében. Apa és fia egy időre elhidegültek egymástól, amíg az anyja be nem vallotta, hogy Lara nem ugyanattól az apától van, mint ő, hanem egy másik férfival való viszonyából született.

És ezt is csak azért mesélte el neki, mert alkut kötött a férjével, hogy ha megmondja Byronnak az igazat, akkor hajlandó elismerni Larát a saját lányának.

Lara a mai napig nem tudja, hogy ő nem Lloyd Maddox lánya. Byron viszont újra közel került az apjához, akit egész addigi életében csodált. Bár később egy üzleti döntés miatt összekülönböztek, és ő saját vállalatot alapított, az apja máig a legjobb barátja és bizalmasa maradt. Pont a múlt héten tanácsolta neki, hogy csak olyan nőt vegyen feleségül, aki tényleg illik hozzá.

– Ne olyat, mint az anyád – mondta. – Nekünk, Maddoxoknak öntudatos nőre van szükségünk, különben nem tiszteljük őket eléggé. Anyád mindig mindenre csak bólogatott, ezért kezeltem őt rosszul. Be kell vallanom, hogy soha nem csodáltam jobban, mint mikor megtudtam, hogy megcsalt.

Byront meglepte ez a vallomás. Lloyd Maddox soha nem ismerte be, ha valamiben tévedett. Öntelt fickó volt, aki megszokta, mindig mindennek úgy kell történnie, ahogy ő akarja. Pontosan olyan, mint te, jelentkezett szólásra újra a belső hangocska. A lelkiismeret hangja. Igen, volt lelkiismerete, még ha nem is mindig hallgatott rá.

Amint ezen a lelkiismeret dolgon töprengett, a gondolatai újra visszakanyarodtak ahhoz a nőhöz, akiről tudta, hogy nem lenne szabad foglalkoznia vele. Feleség után kellene néznie, ahelyett hogy a Cleo Sheltonnal való viszony esélyeit latolgatná. Mit kezdjen ő azokkal a súlyos érzelmi terhekkkel, amelyeket ez a fiatal özvegy hordoz?

És Cleo sem új férjet keres, ez egyértelmű. Hiszen mély szomorúság csengett a hangjában, mikor a halott férjéről beszélt, akit szemlátomást még most, három év után is gyászol. Márpedig ő ezzel nem tud mit kezdeni.

De szexelni attól még szexelhetnek, nem?

Felállt, és kiment Grace-hez az előtérbe, hogy megkérje, foglaljon szállodai szobát Townsville-ben.

– Ezek szerint éjszakára is ott maradnak? – kérdezte sokatmondó pillantással Grace. – És Cleo mit szól hozzá?

– Nem túl lelkes – válaszolta őszintén Byron. – De mivel azt akarja, hogy szálljak be a *McAllister Mines*ba, igent mondott.

– Nos, Cleo nem az a fajta nő, akivel efféle játékokat lehet játszani – közölte Grace szemrehányóan.

- Miféle játékokat? Nem értem, mire gondol.
 - Ó, dehogynem érti! Pontosan tudja, mire gondolok, Byron. Cleo nem az a fajta nő, mint akikkel eddig dolga volt.
 - Miért, milyen nőkkel volt eddig dolgom?
 - Őszinte lehetek? Nem kockáztatom vele az állásomat?
 - Nem, sőt kérem, hogy legyen őszinte.
- Byron nagyra értékelte az egyenes beszédet. Az apja szerette a hízelgést, ő nem.
- Nos, olyan nőkhöz van szokva, akik mindig azt teszik, amit maga akar. És mivel kizárólag az oltár lebeg a szemük előtt, mindig azt mondják, amit hallani akar. Tudom, hogy mindkét menyasszonya feltűnően szép volt, de egyben a legönzőbb, legfelületesebb és leghidegebb teremtések, akikkel valaha találkoztam.
- Ennyire nyilvánvaló volt mindenki számára?
- Ezt én is tudom, Grace. Térjen inkább a tárgyra!
 - Nos, Cleo Shelton nem ilyen. Ő rendes nő.
 - Honnan tudja? Hiszen látta vagy öt percig.
 - Nevezük női megézésnek – válaszolta Grace talányosan. – Csalódnék magában, ha azt kellene látnom, hogy szórakozik vele. Egyébként észrevette, hogy Cleo ujján jegygyűrű van?
 - Igen. De nem kell félnie, hogy az erkölcstelen főnöke elcsábít egy férjes asszonyt. Cleo ugyanis özvegy.
- Ezzel Byron felállt, és mint valami győztes hadvezér bevonult a szobájába.

3. FEJEZET

– Erre nem lesz szüksége – mondta Byron, mikor másnap reggel hétkor megérkezett Cleóért, és meglátta a kezében az utazótáskát. – Késő este jutott eszembe, hogy holnap reggel fontos tárgyalásom lesz itt Sydney-ben.

Cleo nem tudta eldönteni, hogy megkönnyebbülést vagy csalódást érez. De ha arra gondolt, mennyi időt töltött ruhaválogatással, akkor leginkább mérges volt. Nem mintha nagy lett volna a választék. Végül egy sötétkék nadrágkosztüm mellett döntött, amihez Doreentól kért kölcsön egy rózsaszín selyemblúzt.

Doreen feltett pár kérdést Byronnal kapcsolatban, amelyekre ő színlelt nyugalommal válaszolt.

– Nőtlen milliárdos, biztos ismered ezt a típust, mind ellenállhatatlannak tartja magát.

A probléma csak az, hogy Byront ő is ellenállhatatlannak találja, főleg ebben a farmerben, amihez fehér pólót és szexi bomberdzsekit visel.

– Rendben, akkor hozom a kézitáskámat.

Meg a Harvey jelentését is tartalmazó okostelefonját. Mivel tegnap este csak átfutotta, ma a repülőn akarta rendesen elolvasni. Amit eddig látott, abban nem volt semmi újdonság. A BM vállalatcsoport az utóbbi öt évben különböző területeken fektetett be, de a nyersanyag-kitermelésben nem voltak érdekeltségei.

Cleo arra gondolt, hogy a mai nap tiszta időpocsékolás. Byron nem fogja kiségetni Scottot, pláne azután, hogy beszélt a finomító vezetőjével. Mindegy, azért megpróbálja, és őszintén szólva örült, hogy Byronnal töltheti a napot. Csak el ne ragadja a fantáziája...

– Kész van? – kérdezte a férfi.

Cleo csak most vette észre, milyen fáradtnak látszik. Biztosan hosszú éjszakája volt valami cicababával, akikből tizenkettő egy tucát, és akik úgy dongnak körülötte, mint a legyek. Ennek egyáltalán nem örült, ami természetesen nevetséges. Elvégre semmi köze Byronhoz. De hiába, nem tudott szabadulni a kellemetlen érzéstől, ami a gondolatra elfogta. Ilyet ő még soha nem érzett. Csak sejtette, hogy ezt hívják féltékenységnek.

Byron egy nagy Lexusszal jött érte, amely a ház előtt parkolt. Ebben az órában a környék még teljesen kihalt volt, csak egy idősebb úr sétáltatta a kutyáját.

Byron udvariasan kinyitotta Cleónak a kocsiját, és közben azon tűnődött, vajon mit talál annyira vonzónak ebben a nőben? A megjelenése ugyanis minden volt, csak figyelemre méltó nem, szemlátomást nem is igen törődött vele, hogy néz ki. Ma farmer volt rajta, amely egyáltalán nem volt olyan feszes, mint remélte, hozzá fehér blúz, meg a tegnapi, kopott blézer. Nem sminkelte ki magát, és parfüm illatát sem érezte rajta. Semmi, ami egy kicsit is nőiesnek lenne mondható. Ami meg a frizuráját illeti... Nos, viszkedett az ujja, hogy kibontsa azt a szörnyű, szoros kontyot.

Pedig nyilván szép haja van – sötét, selymesen csillogó, természetesen hullámos. Sokkal jobban állna neki, ha hagyná, hogy lazán a vállára omoljon.

És vajon milyen lenne egy párnán szétterülve? – suhant át az agyán. Gyorsan összeharapta az ajkát, becsukta a kocsiját, majd ő is beszállt. Dühös volt, hogy nem képes kontrollálni a gondolatait – vagy a libidóját –, mikor ezzel a nővel együtt van. Elhatározta, hogy összeszedi magát.

Mióta tegnap hazament, egyfolytában Grace szavai jártak a fejében. Méghogy ő játszik Cleo érzéseivel! Tudta magáról, hogy nem rossz ember, de az lehet, hogy egy kicsit el van kényeztetve. Hozzászokott, hogy a nők a lábai előtt hevernek, és minden kívánságát teljesítik.

Cleót elcsábítani kétségkívül nem lenne gáláns dolog. Kizárólag a saját vágyai kielégítését szolgálná. Még szerencse, hogy eszébe jutott a holnapi golfparti Blake-vel. Jó ürügy volt a townsville-i éjszaka lemondására, és így még ma este visszatérnek Sydney-be. Éjjel nem aludt jól, úgyhogy az interneten utánanézett néhány dolognak a *McAllister Mines*sal kapcsolatban, különös

tekintettel a nikkelfinomítóra. Őszintén szólva nem lepődött meg nagyon, mikor kiderült, hogy a gyár totál veszteséges. A nikkell ára egyfolytában esik, nyilvánvaló, hogy McAllisternek már régen be kellett volna zárnia a bányát. Ez az ember vagy bolond, vagy egyáltalán nem érdekli az üzlet. Byron már majdnem lemondta a townsville-i utat, de végül mégsem tette meg, mert látta, Cleónak mennyire fontos, hogy ő és McAllister üzlettársak legyenek. Kegyetlenség lenne minden esélytől megfosztani őt.

Ezzel persze hazudott magának. Valójában csak viszont akarta látni Cleót.

– Milyen fontos üzleti ügyről van szó? – kérdezte a lány, mikor rákanyarodtak a repülőtérre vezető útra.

– Egy golfpartiról – felelte Byron sóhajtva.

– Golfpartiról?

– Igen. Képzem, most mit gondol rólam! Tudom, hogy nem hangzik üzleti ügynek, de higgye el, hogy az. Egyébként gyűlölöm a golfot! De Blake Randall minden üzletét a golfpályán köti meg.

– És kicsoda Blake Randall?

– A *Fantasy Productions* filmstúdió vezetője, a cégére pedig már Hollywoodban is szemet vetettek.

– Talán ezen a területen kíván befektetni?

– Pontosan.

– Nos, én azt gondolnám, hogy a filmipar még kockázatosabb befektetés, mint a bányászat.

– Az attól függ, ki csinálja. Blake zseniális producer.

– Hasonló a hasonlóval, igaz? – nézett rá Cleo, mikor megálltak egy piros lámpánál.

– Hízeleg?

Cleo elpirult. Byron a lány többnyire hűvös tekintetéből most mintha sebezhetőséget vélt volna kiolvasni. Istenem, bárcsak odafordulhatna hozzá, és megcsókolhatná, hogy életet varázsoljon ebbe a gyönyörű szempárba!

– Nem szoktam hízelegni – mondta Cleo csendesesen. – De nagyon szeretném, ha legalább azt mondhatnám Scottnak, hogy én mindent megpróbáltam. Mert tényleg sürgős szüksége lenne egy partnerre, és nyilván tudja, hogy nem állnak sorban a jelentkezők.

Ne tedd! – hallotta magában Byron a lelkiismerete hangját. Ne használd ki az alkalmat!

– Ebben az esetben – mondta, elnyomva magában a hangot – még egyszer át kellene gondolnia, nem jönne-e el mégis velem az anyám partijára. Ezzel nemcsak nekem segítene – folytatta, mielőtt Cleo tiltakozhatott volna –, hanem addigra már látni fogom a könyvelőm jelentését, és határozott választ tudok adni, hogy be kívánok-e fektetni Scott vállalkozásába, vagy sem.

Cleo csüggedten felsóhajtott.

– Igazán szívesen elkísérném, de nem tehetem.

– Miért nem?

– Ne legyen már ilyen nehéz felfogású! Senki sem hinné el, hogy a barátnője vagyok.

– Miért gondolja?

Újabb sóhaj.

– Pontosan tudja, hogy miért. Ha létezne divatrendőrség, én már régen börtönben ülnék.

Byron nem hagyta magát ilyen könnyen lerázni.

– Ugyan már! Maga roppant vonzó ifjú hölgy. Megfelelő öltözékben mindenkit elbűvölne.

– Éppen ez a probléma. Nekem nincs megfelelő öltözékem. És a frizurákról meg a sminkelésről sem tudok semmit.

Byron most végre meghallotta, amit a lány mondott.

– Hogy lehet ez, Cleo? A húgom tízéves kora óta kísérletezik a divattal és a sminkeléssel, anyám legnagyobb bánatára. Jelenleg kék a haja, és a szabadidejében folyton ruhákat vásárol magának.

– Hány éves a húga?

– Tizenkilenc.

– Én huszonkilenc vagyok.

De úgy öltözöl, mintha ötvenkilenc lennél, gondolta magában Byron, hangosan persze nem mondta ki.